

CONTRA MUNDUM

Και τώρα είμαι έτοιμος για την παραπομπή
 είμαι έτοιμος πήρα τις απαραίτητες τις αναγκαίες προφυλάξεις
 ανέβηκα τόσο ψηλά πού να μην ξεχωρίζω πιά τα χρώματα
 άφησα τὰ χέρια μου στην άσφαλτο
 Τη γλώσσα μου τή μπέρδεψα χρόνια με τόσες ξένες άλλες δέν
 ήταν δύσκολη ή άποκοπή της
 ή γραμμή του τηλεφώνου καμμένη
 κάθε παραμικρή τρύπα φραγμένη
 όσο για κάτι ψίθυρους
 ακόμη και φωνές — τούς φίλους και συγγενείς —
 Τήν σύρραξη
 τώρα τὸ βλέπω καθαρά πώς είχα γεννηθεί ν' αντισταθῶ:
 'Οπλισμένος με τὸ γυμνό μου πείσμα
 και βγάζοντας λευκούς άφρους σιωπής
 άρχισα ν' ανεβαίνω ψηλαφητά τήν άφωτη σκάλα με τις πολλές
 στροφές σαν έλικας ή κέρατο κριαριού σκοντάφτοντας έδῶ και κει
 τούς ὤμους μου σέ ξεφτισμένους γύψους:
 φτάνοντας στο πιὸ ψηλὸ σχεδόν τὸ αὐλο σημεῖο
 έξω απ' τήν Πύλη ένα πουλι
 ξεδίπλωσε τή γλώσσα του με θρόισμα
 σά μιὰ περγαμινή μπροστά μου
 και μπόρεσα και διάβασα στο υποβολιμαῖο φῶς
 καμμύοντας τὰ μάτια μου τὸ φλογερὸ χαρμόσυνο μαντάτο —
 ή χαρά μου μ' έκανε σπόρο μιὰ στιγμή
 στο ράμφος του πουλιού και πιά
 φαντάστηκα πὼς δλα τ' άλλα θα ήταν εύκολα
 φαντάστηκα πὼς θα εύρισκα και γῶ τήν εύτυχία αλλά ακριβῶς
 τότε κατάλαβα
 πὼς οὔτε χέρια είχα
 να χτυπήσω να μ' ανοίξουνε
 μήτε και γλώσσα να φωνάξω...

